

Hosszú úton a Predestinatióig

Úgy tűnik, hogy a Művészt egyre inkább foglalkoztatja a gondolatok túlvilági léte. A lélek útjai. Az emberi minőség át- meg átváltozásai. Nagy Judit ettől kezdve egészen másként „zárkózik be” korábbi rejtőzködéséhez képest. Továbbra is, egyre inkább megbecsült művészként vesz részt műveivel egy-egy reprezentatív közös művészeti megmozdulásban vagy kiállításon, de ezek szellemisége mindenki másétól egyre jobban és egyértelműen megkülönböztethető. Miután édesapját is elveszíti, ebben a lelki folyamatban művei átalakulnak. A történelmi kultúrákban évezredek óta jelképpé szublimálódó mítoszok szimbólumait sajátos elbeszélő nyelvezetként használja, amelyek e világon túl létező, másik dimenzió szellemi valóságára nyitnak végeláthatatlan tágasságot. Más gobelinjeinek megszövése mellett, egyre inkább ez a világ foglalkoztatja, míg végül, arra az elhatározásra jut, hogy megszövi a tíz darabból álló – a tízparancsolat eszmeiségéhez kötődő –, azonos méretű, vörös, arany és fehér színekre épülő, hatalmas, *Predestinatio* című sorozatát. Az időtlenséget és a megdicsőülést mint a túlvilági lét mindenfelülemelkedő állapotát jelző háttérszínek a háttartalanságot, a végtelenséget idézik meg. Ebben a „térben” lebegnek a gondosan meghatározott számrendszer szerint elhelyezett, arany- és gyapjúszállal megszőtt „figurák”, a pegazus, a griff, a sárkány, az oroszlán, a madár és az állandóan azonos pipacsvirág. A mozdulatlanak tűnő térben ritmikusan ismétlődő motívumok jelenítik meg az emberi lényeg helyét a Mindenségben. Ezeknek a szimbólumoknak a jelentéseit „összeolvastva” mindig és mindig újabb összefüggéseket fedezhetünk fel. Így fogalmazza meg a Művész a ritmusokkal az örök ismétlődést, a körforgást, a dolgoknak a mikro- és makrokozmoszban, egészen más dimenziókban lehetséges létét. Az egyes alkotások címei is kifejezik ezt a sajátos lélekvándorlást, amelyet Nagy Judit „bejár”.

Dvorszky Hedvig